

give Bidrag dertil, skifter Forholdet noget Karakter. Derfor er jeg betænkelig ved at komme ind derpaa. Jeg erkender, at det, der her paatænkes, er noget, der peger i den rigtige Retning, idet det er klart, at Udviklingen maa gaa i den Retning, at vi i Stedet for de mange enkeltstaaende Foredrag mere og mere komme ind paa Foredragsrækker, der paa en fyldigere Maade kunne belyse et Emne. Det, tror jeg, er en udmærket Vej, en Vej, man allerede er inde paa, og mere og mere maa komme ind paa, men jeg tror, man gør bedst i at lade det være en fuldstændig privat Sag mellem Talerne og Foredragsforeningerne, mellem Talerne og Tilhørerne. Begynder man at støtte en Kreds, som vil arbejde paa denne Sag, maa man selvfølgelig ogsaa støtte en anden, og det er meget tvivlsomt, om man ad denne Vej kan naa det, som det kommer an paa, at finde Talere og Tilhørere, der passe for hinanden. Det er meget godt, at man vil have Universitetsprofessorer til at popularisere Videnskaben, og i mange Tilfælde kunne de selvfølgelig ogsaa gøre det. Der er naturligvis Videnskabsmænd, der have udmærket Greb derpaa, men paa den anden Side er det — og det er noget, vi ganske vist alle kende — meget ofte uheldigt at faa en Videnskabsmand ex professo til at skulle holde et populært Foredrag for en Forsamling af jævne Folk, idet der da ofte mellem Taleren og Tilhørerne mangler den gensidige Forstaaelse, som skulde gøre Foredraget frugtbringende. Det kan meget let føre til, at der efterhaanden ikke møder ret mange Tilhørere ved saadanne Foredrag. Det vil vist være bekendt, at der var en engelsk Videnskabsmand, som, naar han skulde holde sine overordentlig dygtige Foredrag, altid var nødt til at gaa hen og lukke et Skab op og tage et Skelet ud deraf og sætte dette ved Siden af sin eneste Tilhører, for at han kunde begynde, som enhver engelsk Taler skal begynde med „Gentlemen“ i Flertal. En Foredragsholders Foredrag kan godt være fortræffeligt, fordi han ikke har Evne til at fængsle en større Skare af Tilhørere. Men for mig staaer det saaledes, at vi skulle være varsomme med at lade Staten blande sig ind i dette Forhold, og jeg vil derfor blot tage den Forvaring, at jeg for min Del ikke vil være med til at give Løfter med Hensyn til Fremtiden i denne Sag.

K. M. Klausen: Jeg vil først gøre et Par Bemærkninger vedrørende Forslaget

om Opførelsen af en Kirke i St. Johannes søndre Sogn. Hele Udvalget med Undertagelse af mig er gaaet med til at foreslaa en Bevilling paa 50,000 Kr. hertil. Denne Sag er jo ikke ny for os. Vi have adskillige Gange tidligere haft med den at gøre. Det er med Kirkebyggerne som med Militaristerne. Man kan sige nej til dem den ene Gang efter den anden, det nytter ikke noget, de komme igen, de hænge i i det uendelige, indtil de faa deres Vilje. Før faar man ikke Fred for dem. Jeg har ikke kunnet gaa med til denne Bevilling, og det af den simple Grund, at der her staaer en Komite, som i Forvejen raader over tilstrækkelige Midler til at opføre en Kirke. Jeg skal gøre opmærksom paa, at den sidste Kirke, der blev bygget i København, nemlig Zionskirken paa Strandvejen, har kostet ca. 75,000 Kr. Her raader Komiteen over en Kapital af henimod 150,000 Kr., altsaa næsten dobbelt saa meget, desuden har den faaet en Grund skænket af Københavns Kommune. Jeg synes derfor, at den ikke kan være i Trang for Penge, men at man meget vel er i Stand til at opføre en passende Bygning for den Sum, man har, og hvorfor skulle vi give Statskassens Penge bort til Folk, der ingen Trang have til dem, men tværtimod godt kunne klare sig uden dem? Udvalget har sat en Anmærkning ved denne Bevilling, som jeg dog ikke er gaaet med til, skønt jeg fuldt ud kan billige, at den bliver indsat paa Finansloven. Det er nemlig saa, at man maa være meget paapasselig over for Kirkebyggeriet i København. Kirkebyggerne kunne snart være enfoldige som Duer, men de ere i Reglen snilde som Slinger, og man skal derfor som sagt være paa sin Post over for disse Folk. Vi have set, at naar de ikke kunne faa en Bevilling ad Lovgivningens Vej ved Hjælp af en ny Lov, gaa de tilbage til Christian V.s Danske Lov, og saa fortolke de den paa en Maade, som passer for dem, og hvorefter de kunne paaligne et enkelt Sogn et meget stort Beløb, og dette maa der naturligvis gøres alt, hvad der er muligt, for at forhindre. Det er vel groft saaledes at ville brandskatte et enkelt Sogn for et Beløb af indtil 50,000 Kr. Jeg kan derfor som sagt fuldt ud billige, at Udvalgets Flertal har sat denne Anmærkning i Forbindelse med Bevillingen, og naar jeg ikke her er gaaet med, er det som sagt, fordi jeg ikke vilde have noget med hele denne Sag at gøre af den simple Grund, at vi her staa over for Folk, som have Penge nok. Dernæst haaber jeg heller ikke, at